

предъ него. Този „нашъ“ войникъ ме изгледа смутено, като да не вѣрваше, че нѣкой може да оспори предаваната отъ него заповѣдь. За мигъ стана нѣщо съвсемъ неочаквано: той не дочака края на въпроса ми — дигна пушката си и я насочи въ главата ми. Азъ схванахъ положението и съ два изстрела отъ пистолета го изпреварихъ...

Върнахъ се при ротния и двама, държейки се за ржце, презъ плътнитѣ и топли води на Вардара, излѣзохме при войницитѣ. Следъ малко запълнихме по стрѣмнитѣ склонове на височината, отъ която на всѣка крачка се открояваше все по-красива гледка къмъ Велесъ и шосето съ канаритѣ надъ него. Още по-красива изглеждаше колоната отъ нашитѣ три роти, които като змия се движеха по прашното и изкъртено отъ пулса на войната шосе. Ротниятъ спрѣ за кратка почивка хората си, за да се полюбуватъ спокойно на живописната гледка и, може би, да се схванатъ изгодитѣ на нашето положение.

За мигъ прелестъта на хубавата гледка се помрачи: въ редоветѣ на ротитѣ ни, които така гладко се движеха, настана тежко смущение. По тѣхъ, отъ канаритѣ надъ шосето почнаха да се сипятъ бомби и пушечни изстрели. Противникови охотници отрано сж се били промъкнали тамъ. Оставало е само да се отклонятъ ротитѣ ни отъ минаването имъ